

9. Поручикъ Дончо Чакъровъ, отъ гр. Котелъ. Въ най-критическитѣ минути на Каймакчаланъ той бива раненъ и изпратенъ на лѣчение въ близката болница. Дончо не се стѣрпява да оздравѣе напълно, напуща болницата и начело на 15-а рота се втурва въ разгорещения бой. Една огромна мина изригва току до него и отнема живота му.

10. Поручикъ Петъръ Томовъ, отъ гр. Котелъ. Талантливъ момъкъ съ ценни душевни качества. Своята преданостъ къмъ родината той изразява както съ пушката, така и съ отличното си перо. Той описа най-хубаво суворовския походъ на полка презъ Шаръ-планина.

Каймакчаланскитѣ боеве го заварватъ неоздравѣлъ въ болницата. Подобно на своя съгражданинъ, той я напуща и въпрѣки лѣкарскитѣ настоявания се хвърля на Митиризитѣ, гдето намѣри своята юнашка смъртъ.

11. Подпоручикъ Чавдаровъ Асѣнъ. Скроменъ до женственостъ, смѣлъ и безстрашенъ, Асѣнъ почна славната кариера на Митиризитѣ и я свърши пакъ тамъ всрѣдъ ужаса на пламтящитѣ фугаси.

12. Подпоручикъ Кауцки Георги. Младежъ съ идеална душа и изпълненъ съ високитѣ пориви на борецъ за свободата на поробенитѣ. Краткиятъ му животъ е верига отъ епизоди въ които личи беззаветната му любовъ къмъ България. На Каймакчаланъ се би като старъ въстаникъ и едва-следъ втора тежка рана напуща боя. По пжтя тѣлото не издържа на ранитѣ и героятъ издѣхва.

14. Подпоручикъ Шейнинъ Емануилъ. — студентъ по правото. Като офицерски кандидатъ, следъ излизането отъ строя на всички офицери отъ 16-а рота, той става ротенъ командиръ. На 19 септемврий 1916 г. на Каймакчаланъ правъ, съ револверъ въ ржка, той повежда ротата и се хвърля въ атака. На 40 крачки той пада тежко раненъ и безъ помощъ остава между дветѣ огнени стихии.

14. Подпоручикъ Христо Христовъ, отъ гр. Сливенъ. Раненъ още предъ Качаникъ той гледаше на боя съ наивната усмивка на младъ ученикъ. Въ една отъ най-ожесточенитѣ атаки при Каймакчаланъ той повежда храбритѣ си картечници и въ разгара на боя, улученъ отъ куршумъ, сложи младинитѣ си предъ олтаря на отечеството.

15. Капитанъ Лесиновъ Русчо, отъ гр. Сливенъ. Строенъ и пленителенъ, винаги готовъ и крайно отзивчивъ къмъ чуждитѣ болки, още отъ началото той прояви яркитѣ черти на възвишената си душа.

На 16 септемврий 1916 г., предъ страшния връхъ Каймакчаланъ, боятъ бѣше извадилъ отъ 3-а дружина всички началници и трѣбваше смѣлять картечникъ да остави любимата си, току-що извлѣчена съ толкова трудъ и жертви картечница и да поведе орѣдѣлата дружина.

Новиятъ командиръ на 3-а дружина надмина храбростта на вчерашния картечникъ и остави въ войнишкитѣ сърдца най-милиа образъ на началникъ-другаръ. На 17 септем-